

List od Preláta (marec 2009)

V liste na tento mesiac sa nám prelát Opus Dei prihovára povzbudzujúcimi slovami, aby sme toto pôstne obdobie prežili v duchu opravdivého pokánia, modlitby a so skutočnou túžbou po obrátení. Zároveň nás vyzýva, aby sme ani v tomto čase nezabúdali v modlitbách na Svätého otca, ktorému z Božej prozreteľnosti pripadla táto neľahká úloha viesť univerzálnu Cirkev.

19.03.2009

Moji milovaní! Nech Ježiš ochraňuje moje dcéry a mojich synov!

Začali sme Pôstne obdobie, a je nevyhnutné, aby sme prežili toto obdobie so skutočnou túžbou po obrátení. Cirkev nám odporúča, aby sme počas prípravy na Veľkú noc venovali zvláštnu pozornosť modlitbe, duchu pokánia a skutkom milosrdenstva s pevným predsavzatím, aby toto obdobie nebolo len ďalším pôstnym obdobím. Preto sa usilujme prežiť tieto týždne dôkladne, odpovedajme našim osobným úsilím na prehojné milosti Ducha Svätého.

Ako dobre viete, svätý Otec práve teraz preruší svoje pravidelné aktivity počas niekoľkých dní, aby sa viac venoval modlitbe počas

duchovných cvičení. Tento zvyk rímskej kúrie nám pomáha zintenzívniť našu modlitbu za pápeža, ktorý, okrem toho, bude 19. marca sláviť sviatok svojho patróna; a budeme ho v duchu sprevádzať na jeho ceste do Kamerunu a Angoly od 17. do 23. marca. Odpovedajme tak na výslovnú prosbu, s ktorou sa obrátil na katolíkov v uplynulých dňoch pri príležitosti sviatku Katedry svätého Petra. Tento sviatok — povedal— je pre mňa príležitosťou, aby som vás požiadal, aby ste ma sprevádzali modlitbami, aby som mohol verne vykonávať neľahkú úlohu, ktorú mi ako nástupcovi svätého Petra apoštola zverila Božia prozreteľnosť. Prosme aj Pannu Máriu, tu v Ríme včera oslávenú s krásnym titulom “Panna Mária dôvery”. Prosme ju, aby nám pomohla vstúpiť s pravým duchom pokánia do Pôstneho obdobia (...). Kiež nám Panna Mária otvorí srdcia

pre obrátenie a vnímavé počúvanie Božieho slova[1].

Dojala ma táto prosba Otca, s ktorou sa obrátil na všetkých svojich synov a dcéry, je to opakovanie prosby, ktorú sme počuli v dňoch jeho zvolenia na Petrov stolec pred takmer štyrmi rokmi. Sviatok svätého Jozefa, patróna univerzálnej Cirkvi[2], je ďalším motívom pre modlitbu za Cirkev a za pápeža. Skutočne, ako poznamenal Ján Pavol II. pred niekoľkými rokmi, «cirkevní otcovia inšpirovaní evanjeliom zdôraznili, že svätý Jozef, tak ako sa s láskou staral o Máriu a ako sa s radostným úsilím venoval výchove Ježiša Krista (por. Svätý Irenej, Proti bludom, IV, 23, 1), aj dnes stráži a ochraňuje jeho mystické Telo, Cirkev, ktorého symbolom a príkladom je Panna Mária»[3].

Myslíme na Pánov prísľub: A zasa vám hovorím: Ak budú dvaja z vás

na zemi jednomyseľne prosíť o
čokoľvek, dostanú to od môjho Otca,
ktorý je na nebesiach[4]. Zostaňme
preto zjednotení v prosbe, ako šíky
pod zástavami[5], v boji o mier a
radosť.

Komentujúc tieto slová evanjelia,
ktoré som spomenul, Benedikt XVI.
poukazuje na to, že sloveso, ktoré
používa evanjelista, aby vyjadril “sú
jednotní” (...) obsahuje obraz
“symfónie” srdc. A práve toto sa
dotýka srdca Boha. Jednota v
modlitbe je dôležitá, aby sa táto
modlitba dostala k nebeskému
Otcovi[6]. Žijme v jednote s pápežom
a jeho úmyslami, takto budeme žiť v
úzkom spojení s Kristom, a s Ním,
prostredníctvom Ducha Svätého,
bude naša prosba účinná u Boha
Otca.

Jednota s viditeľnou hlavou
mystického Tela je v Cirkvi
nevyhnutná. Je veľmi poučné čítať v

Skutkoch apoštolov, že keď kráľ Herodes uvrhol svätého Petra do väzenia, s cieľom nechať ho zabiť, Cirkev sa za neho bez prestania modlila k Bohu[7]. Výsledkom bolo apoštolovo oslobodenie prostredníctvom anjela.

Aj svätý Pavol nám dáva úžasný príklad jednoty s hlavou. Práve rok svätého Pavla je výbornou príležitosťou, aby sme si to pripomenuli, ako komentoval svätý Otec počas liturgickej slávnosti týchto dvoch svätých apoštolov. Opierajú sa o typický obraz kresťanskej ikonografie, ktorá ich zobrazuje, ako sa objímajú, zdôrazňuje, že v spisoch Nového zákona môžeme sledovať takpovediac vývoj tohto objatia, tejto jednoty v svedectve a v misii. Všetko začína, keď svätý Pavol tri roky po svojom obrátení šiel do Jeruzalema, “aby videl Kéfasa” (Gal 1, 18). O štrnásť rokov neskôr ide znova do

Jeruzalemu, aby “významným osobám” predložil evanjelium, ktoré ohlasoval (...). Na záver tohto stretnutia Jakub, Kéfas a Ján mu podali ruku na znak spoločenstva, ktoré ich spája na základe jedného evanjelia Ježiša Krista (por. Gal 2, 9).

Pekným znakom tohto vnútorného objatia, ktoré sa prehlbuje, ktoré sa vyvíja napriek rozdielnym temperamentom a úlohám, je skutočnosť, že spolupracovníci, ktorí sú spomínaní na záver listu svätého Petra —Silván a Marek—, boli tiež blízkymi spolupracovníkmi svätého Pavla. V tom, že mali spoločných spolupracovníkov, sa konkrétne prejavuje spoločenstvo jednej Cirkvi - v objatí oboch veľkých apoštolov[8].

Títo dvaja apoštoli vydali v Ríme najväčšie svedectvo o Kristovi, a to svojim mučeníctvom. Túžbu svätého Pavla ísť do Ríma zdôrazňuje predovšetkým slovo katolícka. Cestu

svätého Petra do Ríma ako predstaviteľa náborov sveta charakterizuje slovo jedna: jeho úloha spočíva vo vytvorení jednoty katolíkov, Cirkvi, ktorú tvorili Židia i pohania, Cirkvi všetkých národov.

Toto je neustálou misiou svätého Petra: robiť všetko pre to, aby sa Cirkev nestotožňovala s jediným národom, s jedinou kultúrou alebo s jedným štátom. Aby to vždy bola Cirkev všetkých. Aby zjednocovala ľudstvo napriek všetkým hraniciam, a uprostred všetkého, čo rozdeľuje tento svet, umožnila prítomnosť Božieho pokoja, silu zmierenia prostredníctvom lásky[9].

V posledných rokoch svojho pozemského života zdôrazňoval svätý Josemaría, že to bol čas, aby sa modlil a konal pokánie; tiež čas ďakovať, pretože nám nechýba Božia pomoc. Takto sa máme správať aj my: plní optimizmu a dôvery, pretože

—ako nás uistoval náš Otec,
používajúc obraz z Biblie— non est
abbreviata manus Domini, Pánova
ruka nie je prikrátka, (Iz 59, 1): Boh
je dnes tak ako aj v iných dobách
stále rovnako mocný, rovnaká je aj
jeho veľká láska k ľuďom[10]. My
kresťania musíme spolupracovať
našou modlitbou a naším pokáním,
našou prácou vykonanou s ľudskou
dokonalosťou, v jednote s Obetou
oltára. Ak prichádzame k Pánovi v
modlitbe, budeme putovať s jasným
pohľadom, ktorý nám umožní vidieť
v udalostiach, ktorým niekedy
nerozumieme alebo ktoré nás vedú k
plaču alebo nám spôsobujú bolesť,
pôsobenie Ducha Svätého[11].

19. marec je príležitosťou pre nás
kresťanov, aby sme si obnovili naše
rozhodnutie kráčať blízko Ježiša
Krista, aby sme obnovili naše
odovzdanie sa Pánovi, aby sme boli s
ním ako svätý Jozef, ktorý strávil
svoje roky v Nazarete spolu s

Ježišom! Meditácia ďalších odporúčaní svätého Josemaríu v tomto kontexte modlitby za Cirkev a za pápeža nám pomôže lepšie sa pripraviť na tento veľký sviatok.

Nás Otec v roku 1964 učil takto: Aby sme bránili Cirkev, aby sme konali dobro pre duše, aby sme boli spoluvykupiteľmi s Kristom, existuje len jeden recept: svätosť. Poviete mi, že je to ťažké. Áno, ale —zároveň— je to ľahké: je to na dosah ruky. Všetky duše, vykúpené Ježišom Kristom, máme s receptom aj liek: stačí, ak chceme[12].

Po skončení mesiaca marec začína Veľký týždeň: liturgická slávnosť triumfu nášho Pána nad smrťou, diablom a hriechom. Nezabúdajme na túto skutočnosť, najmä keď pociťujeme vonkajšie alebo vnútorné ťažkosti, ktoré Boh niekedy dovoľuje. Pretože Kristus žije. Táto veľká pravda dáva zmysel našej viere.

Ježiš, ktorý zomrel na kríži, vstal z mŕtvych, zvíťazil nad smrťou, nad vládou tmy, bolesti a úzkosti. (...).

Kristus žije. Kristus nie je osoba, ktorá v istej dobe prežila svoj život a odišla a na ktorú si spomíname ako na žiarivý príklad.

Nie. Kristus žije. Ježiš je Emanuel: Boh s nami. Jeho vzkriesenie nám dáva poznať, že Boh neopúšťa svojich verných. Slúbil predsa: Či zabudne žena na svoje nemluvňa a nemá zľutovania nad plodom svojho lona? I keby ona zabudla, ja nezabudnem na teba (Iz 49, 14-15). A Boh svoj sľub splnil. Je mu rozkošou byť s ľuďmi (por. Pris 8, 31)[13].

Vždy sa utiekajme o príhovor svätého Josemaríu, taktiež 28. marca, v deň výročia jeho kňazskej vysviacky. Prosme ho, aby nám dal účasť na svojom nadprirodzenom optimizme, na svojej láske k svetu, aby sme všade bojovali s istotou

Božích detí tento prekrásny boj lásky a pokoja, ku ktorému nás Pán povolal. Myslime na to, že náš Otec, ktorý musel znášať tolko protivenstiev, pre svoju bezpodmienečnú lásku k Pánovi a jeho svätej Cirkvi, opakoval, že s ničím neporovnateľná je radosť z vedomia Božieho detstva, ktorá mu dodávala istotu —deň čo deň— jasnú predstavu, pevné presvedčenie, že Kristus je víťaz, a že sa kresťanská zvesť dostane ku všetkým ľuďom dobrej vôle: budme plní dôvery, quia Deus nobiscum est!, pretože Boh je s nami[14]. A počítajme s príhovorom milovaného dona Álvara, ktorý odišiel do neba —s jeho charakteristickým pokojom— 23. marca 1994.

Včera som sa vrátil z krátkej návštevy Budapešti. Tam, tak ako na toľkých iných miestach, si duch Diela otvára cestu, prinášajúc so sebou lásku k Cirkvi, k pápežovi a všetkým

dušiam, čo je preň charakteristické.
Vzdávajme Bohu vďaku! Dnes večer
začínam duchovné cvičenia:
pomáhajte mi tak, ako sa aj ja snažím
pomáhať vám všetkým každý deň.

S láskou vás žehná

váš Otec

+ Javier

Rím, 1. marca 2009

[1] Benedikt XVI., Príhovor po
modlitbe Anjel Pána, 22.2.2009

[2] Por. Lev XIII., Encyklika
Quamquam pluries, 15.8.1889

[3] Ján Pavol II., Apoštolská
exhortácia Redemptoris Custos, 15-
VIII-1989, č.1

[4] Mt 18, 19

[5] Pies 6, 4

[6] Benedikt XVI., Kázeň v predvečer
sviatku Obrátenia svätého Pavla,
25.1.2006

[7] Sk 12, 5

[8] Benedikt XVI., Kázeň na sviatok
svätého Petra a Pavla, 29.6.2008

[9] Tamtiež

[10] Svätý Josemaría, Jít s Kristem, č.
130

[11] Svätý Josemaría, Kázeň Vernost'
Cirkvi, 4.6.1972

[12] Svätý Josemaría, Poznámky z
meditácie, 28.5.1964 [13] Svätý
Josemaría, Jít s Kristem, č. 102

[14] Por. Rim 8, 31

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/article/list-od-prelata-marec-2009/](https://opusdei.org/sk-sk/article/list-od-prelata-marec-2009/)
(20.11.2025)